

הלכות עדות פרק יג

א. הקרובים פסולין לעדות דין תורה, שנאמר "לא-יומתו אבות על-בנים, ובנים לא-יומתו על-אבות" (דברים כד, טז). מפי השמועה למדו, שבכלל לאו זה, שלא יומתו אבות על פי בנים, ולא בנים על פי אבות; והוא הדין, לשאר הקרובים.

ב. אין פסול בדין תורה, אלא קרובים ממשפחת אב בלבד. והם האב עם הבן, והבן עם האב, והאחין מן האב זה עם זה, ובניהם זה עם זה; ואין צריך לומר, הדוד עם בן אחיו. אבל שאר הקרובים מן האם, או מדרך האישות כלן פסולין מדבריהם.

ג. הגרים אינן בדין הקרובים אפלו שני אחים תאומים שנתגירו, מעידים זה לזה: שהגר שנתגר, כקטן שנלד הוא חשוב.

ד. האחים זה עם זה, בין מן האב בין מן האם הרי הן ראשון בראשון; ובניהם זה עם זה, שני בשני; ובני בניהם זה עם זה, שלישי בשלישי. ולעולם שלישי בראשון כשר, ואין צריך לומר שלישי בשני.

ה. אבל שני בשני, ואין צריך לומר שני בראשון שניהם פסולין. והאב עם בנו, בראשון בראשון. לפיכך האב עם בן בנו, פסול; ועם בן בן בנו, שהוא רביעי ממנו כשר, מפני שהוא שלישי בראשון.

ו. וכן הדרך בנקבות. כיצד: שתי אחיות או אח ואחותו, בין מן האב בין מן האם הרי הן ראשון בראשון; בניהם, בין זכרים בין נקבות שני בשני; בני בניהם, או בנות בניהם שלישי בשלישי. בדרך שאתה מונה בזכרים, דור ראשון ושני ושלישי כך מנה בנקבות.

ז. כל אשה שאתה פסול לה כך אתה פסול לבעלה, שהבעל כאשתו. וכל בעל שאתה פסול לו כך אתה פסול לאשתו, שהאשה כבעלה.

ח. כל שתי נשים שהן זו עם זו שני בשני, בעליהן מעידין זה לזה; אבל אם היו ראשון בראשון, כגון שלקח זה אשה וזה בתה אין מעידין זה לזה. וכן בעלי אחיות פסולין זה לזה, והרי הן בראשון בראשון. וכן לא יעיד לבן אחות אשתו, ולא לבעל בת אחות אשתו; אבל מעיד הוא לבן בעל אחות אשתו שיש לו מאשה אחרת.

ט. כל איש שאין אתה מעיד לו, מפני שהוא בעל קרובתך הרי אתה מעיד לשאר קרוביו, כגון בניו ואחיו. וכן כל אשה שאין אתה מעיד לה, מפני שהיא אשת קרובך הרי אתה מעיד לשאר קרוביה. ואבי חתן ואבי כלה, מעידין זה לזה.

י. אחי האח מן האם מעידין זה לזה, שהרי אין ביניהן קריבה כלל. כיצד: רחל שנשאת ליוסף, וילדה ממנו ראובן, והיה ליוסף בן מאשה אחרת, והוא מנשה, ונשאת לשמעון, וילדה ממנו יהודה הרי מנשה ויהודה מעידין זה לזה.

יא. האיש עם אשתו, בראשון בראשון; לפיכך אינו מעיד לא לבנה, ולא לאשת בנה, ולא לבעל בתה, ולא לאביה, ולא לאמה, ולא לבעל אמה, ולא לאשת אביה.

יב. אֲשֶׁתוֹ אַרוֹסָה אַף עַל פִּי שְׁעֵדִין לֹא נִגְמְרָה הָאִישׁוֹת, הֲרִי
הִיא לוֹ כְּנִשׁוּאָה לְעֻנִין עֲדוֹת.

יג. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, בְּאַרוֹסָתוֹ עֲצָמָה, שְׂאִינוּ מַעֲיד לָהּ.
אֲבָל אִם הָעִיד לְקִרְוֵי אַרוֹסָתוֹ, כְּגוֹן בַּעַל אַחוּתָהּ אוֹ בְּנָה וּבִתָּה
וְכִיּוֹצֵא בָהֶן אֵין פּוֹסְלִין אוֹתָן, עַד שִׁישְׁאָנָה.

יד. זֶה שְׁפָסְלָה תוֹרָה עֲדוֹת הַקְּרוֹבִים לֹא מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּחֻזְקַת
אוֹהָבִים זֶה אֶת זֶה, שֶׁהֲרִי אֵינוּ מַעֲיד לוֹ לֹא לְטוֹבָתוֹ וְלֹא לְרַעָתוֹ;
אֲלֹא גִזְרַת הַכְּתוּב הִיא. לְפִיכֵךְ הָאוֹהֵב וְהַשּׁוֹנֵא כָּשֶׁר לְעֲדוֹת, אַף
עַל פִּי שֶׁהוּא פָּסוּל לְדִינּוֹת, שְׁלֹא גִזְרָה תוֹרָה אֲלֹא עַל הַקְּרוֹבִים.